

(Транскрибовано TurboScribe.ai. Обновитесь до Unlimited, чтобы удалить это сообщение.)

Проповедь из «Пиратов Карибского моря» с четырьмя пунктами. И может быть, что это так долго, что вам понадобится витамин С, чтобы избежать цинги. Да, лучше слишком долго.

Речь идет о мужестве, о доверии, о свободе, о проклятии и сокровище веры. Прежде всего, речь идет о смелости, а именно о смелости сделать первый или новый шаг в жизни. В фильме кузнец Уилл отправляется в приключение, чтобы спасти любовь.

(Розшифровано TurboScribe.ai. Оновіть підписку до Unlimited, щоб видалити це повідомлення.)

Проповідь з «Піратів Карибського моря» з чотирьох пунктів. І можливо, що це так довго, що вам потрібен вітамін С, щоб уникнути цинги. Так, краще занадто довго.

Йдеться про мужність, про довіру, про свободу, про прокляття та скарб віри. Перш за все, йдеться про мужність, зокрема про мужність зробити перші або нові кроки в житті. У фільмі саме коваль Вілл вирушає назустріч пригодам, щоб врятувати кохання.

Єлизавета залишає свою роль дочки губернатора та отримує нову свободу. Тож вони демонструють сміливість змінюватися. Моєму синові Лео зараз 13 місяців, тож він син моєї дружини.

Я якось сам цього не зрозумів. Наш син Лео, якому 13 місяців, ось-ось зробить свої перші кроки в житті. І ви справді можете побачити, що йому потрібна сміливість.

Він може стояти досить довго, але потім починає стояти вздовж стіни, дивиться на тебе і, можливо, робить крок, і тоді ти розумієш, о, краще знову стати на коліна. Перші кроки вимагають сміливості, як на самому початку нашого життя, так і протягом усього нашого життя. Крок зміни роботи, крок переїзду до нового міста, крок початку або припинення стосунків, крок народження дітей, крок переходу до нової школи.

У житті завжди є кроки, які потрібно зробити, і нам насправді завжди потрібна сміливість, щоб їх зробити. Я вірю, що це також існує у вірі, щось на кшталт перших кроків чи нових кроків, де можна сказати: мені потрібна сміливість, щоб зробити ці кроки у вірі. Я просто стверджую, що, в принципі, всі кроки у вірі є також кроками в житті.

Я не хочу розрізняти кроки у вірі та кроки в житті, але коли ви робите крок у вірі, це насправді завжди крок у вашому житті. Я маю на увазі, що якщо ви кажете, що з віри я хочу пробачити когось, навіть якщо мені це справді важко, то це може бути кроком у вашій вірі та у вашому житті. Якщо ви кажете, що фінансово все стає дорожчим, і минуло багато часу з моменту останнього підвищення зарплати, але я все ще хочу вірити в Бога, що він продовжуватиме забезпечувати мене, то це крок у вірі, але, звичайно, також крок у вашому житті.

Можливо, ви залишаєтеся в ситуації, надзвичайно терплячі, де ви насправді кажете: «У мене вже було рішення вчора, але, Боже, я довіряю Тобі знайти рішення для мене тут». Тоді, звичайно, це крок у вірі та крок у вашому житті. Що для мене дуже важливо, так це те, що коли ми говоримо про кроки у вірі, вони часто надзвичайно складні.

Це не так, я зроблю маленький крок, у мене сьогодні більше нічого не заплановано. У Біблії є історія про мореплавство, яка якимось пов'язана з кроками віри. Ця історія розповідає про одного з найближчих друзів Ісуса, його звали Петро.

А Пітер гуляє з іншими добрими друзями, це велике озеро, я б, мабуть, сказав більше, якби був на озері. І посеред ночі Ісус раптово приходить до людей, йдучи по воді. Це вже досить божевільно.

Але далі історія продовжується: по суті, Ісус стоїть на воді, Петро на борту, і Ісус каже: виходь, зроби крок, підійди до мене. Виходьте зі свого безпечного човна, або відносно безпечного човна, щогла могла бути схожою, виходьте зі свого відносно безпечного човна у небезпечні води. Де б ви могли сказати: «Я боюся потонути», я не знаю, як це, я ніколи не ходив по воді, Ісусе.

Петро, мабуть, дуже злякався, мабуть, сказав: «Гаразд, Ісусе, Ти кажеш мені прийти, але я страшенно боюся зробити цей крок». Не кожен крок віри є таким радикальним, але відчуття, яке Петро мав тоді, я думаю, ми також можемо розпізнати сьогодні, коли робимо кроки в житті, кроки віри. А саме відчуття, що ми на відносно безпечному човні, а тепер мені потрібно зробити крок у те, що здається відкритим морем, де я боюся затонути, і це було, мабуть, найдурніше рішення в моєму житті – змінити роботу, переїхати до нового міста чи щось подібне.

І оскільки робити кроки віри так важко, я вважаю одне питання дуже важливим: що може допомогти мені робити кроки віри? Кілька ідей від мене. Спочатку класика: моліться. Це було приємно.

Ми тренувалися, ми тренувалися весь день після обіду. По-перше, моліться. Я справді вірю, що якщо ви стоїте на човні, як Петро, і кажете: «Боже, я не знаю, чи варто мені

зробити цей крок», то, звичайно, просити Бога дати вам сміливість зробити цей крок — гарна ідея.

Але також може бути гарною ідеєю почитати історії з Біблії, як-от історію про Петра, який наважився зробити цей крок. Читайте про інших християнських жінок у Біблії або послухайте розповіді тих, хто вас оточує, і хто також зробив кроки у вірі чи в житті. Також може бути дуже корисним пам'ятати про власні кроки віри.

Зачекайте хвилинку, я вже стояв ось так на борту і якимось мав вибратися у відкрите море. Як я це зробив тоді? Якщо це був хороший досвід, корисно його запам'ятати. Але один момент дуже важливий для мене, бо це також дуже особистий момент для мене, а саме: коли ви стоїте на краю свого човна і хочете вийти у відкриту воду, ви можете молитися скільки завгодно, читати скільки завгодно Біблії, запитувати скільки завгодно інших християн, але ви повинні прийняти рішення йти.

Особисто для мене це було так: у певний момент я зрозумів, що хочу вивчати теологію, я хотів стати кимось на кшталт пастора. Проблема в тому, що існує кілька способів зробити це. Я справді молився і просив Бога.

Я думав, що хочу знати, куди йти. У якийсь момент я розмовляв з відносно мудрою, але релігійною людиною, яка сказала: «Йонасе, тобі потрібно вирішити». Тобі потрібно вирішити, чи хочеш ти зробити цей крок.

Але ви робите це з упевненістю, що Ісус поруч і простягає вам руку. Як Петро, який погоджується, а Ісус ні, і каже: «Спробуй і подивися, чи спрацює». Натомість він стоїть там, у цій невизначеній зоні, і каже: «Я тут, і якщо тобі загрожує загибель, будь певен, моя рука тримає тебе».

Але нам потрібно прийняти рішення про від'їзд. Коли йдеться про кроки у вірі та, звісно, кроки в житті. Отже, перший пункт – мужність.

Нам потрібна сміливість, щоб зробити перші кроки. Нашому синові Лео потрібна сміливість, щоб зробити перші кроки. У фільмі Віллу та Елізабет постійно потрібна сміливість, щоб робити нові кроки.

Має сенс починати з маленьких кроків. Ми можемо зробити нові або перші кроки в довірі до того, що Ісус є поруч і каже: «Я тут». Якщо ти ось-ось потонеш, я тебе втримаю.

Можливо, ця тема для вас. Можливо, ви сидите і думаєте: так, мені справді потрібно зробити щось на кшталт першого чи нового кроку. Якщо так, то в кінці буде трохи часу і запитання до вас.

Але спочатку, пункт другий, довіра. Довіра, зокрема довіра до Бога. І питання в тому, як я можу навчитися довіряти Богові? У фільмі, тут, з капітаном Джеком та Ко.

Йдеться завжди про довіру. Джек Горобець — це не та людина, якій зазвичай довіряєш. Зазвичай ви б сказали: ні, я довіряю свій 12,4-кілограмовий золотий злиток іншим людям.

Вілл Тернер повинен навчитися йому довіряти. Елізабет постійно мусить запитувати себе: хто чесний щодо мене? Хто хоче мене обдурити? Я думаю, що пірати та мореплаводство загалом завжди зосереджені на питанні, хто довіряє, а хто кого обдирає. Коли довіра порушена? Довіра — це все, але це точно нелегко. Я впевнений, що всі ви мали досвід того, що, по-перше, не завжди легко довіряти, і, на жаль, ви також можете відчувати, що довіра того не варта, і що ви розчаровані.

Я довіряв комусь, і все пішло не дуже добре. Той, хто довіряє, живе, принаймні, у відносно високому ризику розчаруватися. Тому в житті ми повинні постійно ставити собі це питання: кому я довіряю і наскільки? Так само, як у фільмах, постійно ставиться питання: кому я довіряю і наскільки? Добре, на мою думку, те, що ви точно можете навчитися довіряти.

У житті і у вірі. Тепер, говорячи про Бога, як можна навчитися довіряти Йому? Я щойно сказала, що Лео не можна засуджувати, я мала на увазі, що він навіть не вміє нормально ходити, тому їзда на велосипеді зараз не є наступною темою розмови, але, сподіваюся, Лео рано чи пізно навчиться їздити на велосипеді. Тепер я міг би взяти велосипед, кинути його в нього і сказати: «Я зараз подивлюся трохи «Піратів Карибського моря», спробую покататися на велосипеді, навчуся, як це робити».

Не було б такою освітньою цінністю. Я думаю, що коли справа доходить до навчання довіряти Богові, це дуже схоже на навчання їзди на велосипеді. Я маю на увазі, що мені спочатку потрібна допомога, щоб вивчити це.

Якщо я хочу навчити Лео їздити на велосипеді, буде корисно, якщо я покажу йому, як я це роблю, можливо, посаджу його на велосипед і покажу йому рухи, тоді можуть бути додаткові колеса, або він може трохи покататися, а я можу ходити з ним і тримати його на руках. Я не такий вже й спортивний, тому в нас, мабуть, є додаткові колеса. Так само, як і у вірі, довіра до Бога найкраще розвивається за допомогою підтримки та спостереження за іншими. Як це працює для вас? Як ти це робиш? Ось чому я вважаю, що цілком варто навчитися чогось у інших християнських жінок.

Це можуть бути TikTok чи Instagram, це можуть бути люди, які говорять про свою віру, це можуть бути книги, написані іншими людьми, це може бути Папа Римський, це можуть бути відомі люди, від яких, можливо, можна чогось навчитися. Отже, якщо ви кажете: «Я хочу навчитися довіряти Богові», то понад усе оточіть себе людьми, які можуть бути вашими тренувальними механізмами, які можуть підтримати вас, коли довіряти, можливо, трохи складно на початку. А потім є ще одна річ, яка є важливою для мене, коли йдеться про довіру.

Довіра до Бога повинна мати межі. Я вважаю, що це справді дурна ідея просто наївно покладатися на Бога і казати: «Все буде добре, з Богом я завжди можу зробити все». Я вірю йому, що все владнається.

Я думаю, що це не найкраща ідея, ні в житті, ні у вірі, просто наївно завжди довіряти всім і всьому. Так, під час їзди на велосипеді ми всі стаємо кращими велосипедистами, коли усвідомлюємо, що можемо впасти, травмуватися, щось може трапитися. Мої навички їзди на велосипеді мають межі.

Усвідомлення робить нас кращими велосипедистами, і те саме стосується віри. Не дозволяйте собі чи іншим християнам відмовляти вас від сумнівів, турбот чи страхів. Це частина віри і важливо, тому що вони створюють усвідомлення того, де і як ви можете довіряти.

Я маю на увазі, що я вмію їздити на велосипеді. Я не покажу вам сьогодні, бо це важко показати в Талаку. Я можу їздити на велосипеді, якщо це досить рівна поверхня. Отже, я добираюся до Реве та Едеки тут, до Лобрюге добираюся досить добре, звісно, там не так багато автомагістральних мостів, які мені доводиться перетинати. Але нещодавно ми були у відпустці та ходили в похід, і я виявив, що маршрут досить складний для піших прогулянок, з деякими каменями та підйомами, а потім я побачив, що це також маршрут для гірських велосипедів.

Люди їздять цим маршрутом на гірських велосипедах, і, чесно кажучи, я б ніколи не їхав цим маршрутом на велосипеді, а точніше на гірському велосипеді, бо знаю, що саме там мої велосипедні навички точно досягнуть межі. Якщо я проїду цю відстань на велосипеді, то, ймовірно, зламаю кілька рук і ніг. Я знаю, що можу їздити на велосипеді, але я також знаю, де лежать мої поточні межі, коли справа доходить до їзди на велосипеді, і я вважаю, що це подібне стосується віри, довіри до Бога.

Можливо, вам легко довіряти Богові на гладких життєвих дорогах, але в житті є вибоїсті дороги, які набагато складніші, і які значно ускладнюють довіру до Бога. Тоді просто сказати: «ні, я можу це зробити, я збираюся поїхати сюди», ймовірно, призведе до аварійної посадки як у гірському велоспорті, так і у вашій вірі. Не зрозумійте мене неправильно, з Богом ми можемо проїхати будь-яку вибоїсту дорогу.

Я також можу кататися на могулах, але мені слід вчитися цьому крок за кроком. Найкраще, що я можу зробити, це спостерігати за іншими людьми та бачити, як вони займаються гірським велоспортом. Можливо, я поїду коротку дистанцію, або, можливо, хтось прийде і допоможе мені, як я зробив з Лео, коли він їхав на велосипеді по рівній ділянці, і покаже мені, як це працює, або трохи допоможе.

Так само і з довірою до Бога. Коли приїжджають магнати, тобі не потрібно заплющувати очі та думати, що Бог тебе врятує, а можна сказати: «На цьому етапі я припаркую свій вірний велосипед і поштовхаю його». Або ж я спочатку пошукаю когось, хто зможе допомогти мені пережити цей складний період у моєму житті.

Довіри не навчишся один раз, ні в житті, ні з Богом. Кажуть, я навчився довіряти Богові, я перестав це робити. Ні.

Щодня, з кожним новим етапом життя чи вибоїстою дорогою в житті, вам, можливо, доведеться вчитися всьому спочатку. Я впевнений, що з Богом ми можемо подолати будь-яку вибоїсту дорогу. Але я також впевнений, що добре знати, який у мене зараз рівень довіри? Як далеко я можу зайти? А коли ви досягнете межі, можете сказати: зупиніться. Зараз я повертаюся до першого кроку проповіді та рухаюся вперед маленькими кроками, навчаючись сміливо робити нові кроки у вірі.

Якщо це ваша думка, якщо ви сидите і думаєте: так, довіра до Бога, це повністю моя тема, то, на щастя для вас, в кінці проповіді є запитання до вас. Але спочатку, мій улюблений момент. По-третє, свобода.

Джек Горобець любить свободу. Для нього це означає, що в мене є свій власний корабель, свої правила, я не мушу підкорятися нікому, крім себе. Я думаю, що пірати є символом свободи для багатьох людей.

Я хотів би поставити під сумнів, чи це така вже й бажана свобода. Є ще одна свобода, яку я вважаю дуже бажаною, і вона називається християнською свободою. Що таке християнська свобода? Добре, що ти питаєш.

Я підготував дві відповіді. Для мене християнська свобода – це свобода від почуття провини та страху. Я не хочу вам казати, що ви погані люди.

Але можу сказати за себе, що я продовжую робити помилки, як би я не старався. Рано чи пізно я обтяжую себе чимось на кшталт почуття провини. Іноді більші, іноді менші.

Я думаю, що більш-менш кожен іноді помиляється або відчуває провину. У Біблії, в християнській вірі, дуже важливим і важливим є те, що Бог прощає нам усі наші провини та всі наші помилки. Для мене це означає, що ти можеш жити, не боячись Божого покарання.

Ви можете жити впевнено, бо Бог любить і приймає вас. Для мене християнська свобода також означає свободу від тиску, пов'язаного з необхідністю діяти. Тобі не потрібно і не можна заслужити Божу любов.

Божа любов – це дар, і я вважаю це визволенням. У школі, на роботі, іноді навіть серед друзів чи в родині часто виникає щось на кшталт тиску на виконання робіт. Тиск, який іноді відчуваєш лише ти сам, але тиск, я маю бути здатним чогось досягти, щось зробити, щоб належати до когось.

Бог Біблії каже тобі: «Я люблю тебе». Без жодних «якщо» та «але», без зірочок чи дрібного шрифту. Я люблю тебе.

Візьмемо, наприклад, нашого сина Лео, з яким я тепер постійно у всьому порівнюю себе. Я люблю цей. І мені байдуже, чи він перший повзає, чи він найшвидший у чомусь у дитячому садку, чи в нього особливо добре виходить з англійської мови.

Я люблю цей. Без жодних «якби» чи «але». І саме так Бог любить тебе.

Без зірочок та дрібного шрифту. Бог любить тебе, бо ти існуєш. Ви не можете і не повинні робити чи намагатися щось, щоб Бог полюбив вас взагалі або більше.

І тому, я вважаю, що це також означає можливість жити буквально звільненим і викупленим життям. Гей, у тебе така сильна, глибока, велика фундаментальна цінність для Бога. Ваша цінність не вимірюється тим, що ви робите, думаєте чи чого досягли.

Ти маєш неймовірну цінність для Бога, бо ти — істота, створена та улюблена Богом. А конкретно це може означати для вас те, що, починаючи з сьогоднішнього дня, ви можете перестати намагатися заслужити свою цінність завдяки результатам. Тебе хоче Бог.

Ти не незначна спадщина у неосяжному всесвіті, а сенс і мета Божої любові. Ви можете жити сьогодні з упевненістю, що ви були створені Богом унікально та навмисно. Тобі не потрібно шукати сенс свого життя, бо з Божої точки зору сенс твого життя — це ти сам.

Ти і твоє існування, що ти є там, що ти є тут. І це підводить нас до того, що для мене є скарбом віри. Для піратів скарби завжди пов'язані із золотом та грошима, десь валяється 12,4 кілограма злитків.

Для мене скарб віри – це Божа любов до кожного з нас. Один з моїх улюблених уривків з Біблії знаходиться у 8-му розділі Послання до Римлян, і в кінці 38-го та 39-го віршів сказано: «Ніщо не може відлучити нас від любові Божої». Не смерть і не життя.

Ніяких ангелів і жодних інших сил. Ні теперішнього, ні майбутнього. Все ще антибожественні сили.

Ні високий, ні низький, ні щось інше у світі. Ніщо не може відлучити нас від Божої любові, даної нам в Ісусі Христі. Для мене скарб віри саме в цьому.

Ніщо не може відлучити тебе від Божої любові. Якщо ви візьмете з собою одну річ із сьогоднішньої служби, сподіваюся, це буде кілька речей, у нас також є для вас прощальний подарунок. Тоді, сподіваюся, хоча б це одне речення з Біблії.

Ніщо не може відлучити тебе від Божої любові. І це підводить нас до останнього і, як обіцяно, дуже короткого пункту. Він проповідує прокляття.

Пірати, прокляття Карибського басейну, прокляті, бо вони жадібно захопили прокляте золото. Потім вони продовжують жити, але без справжнього життя. Ніякого задоволення, жодних почуттів, жодної радості.

І лише коли повернуто останню золоту монету та пролито необхідну кількість крові, прокляття закінчується, і для піратів знову стає можливим справжнє життя. Я вважаю, що таке іноді трапляється і в нашому житті, у переносному сенсі. Що ми живі, але маємо відчуття, що життя насправді більше не варте того, щоб жити.

Ніби ми прокляті. Це може бути пов'язано з егоїзмом, почуттям провини, болем, незалежно від того, що стало причиною, може здаватися, ніби серце холодне від льоду. І для мене одна з найпрекрасніших речей у християнській вірі полягає в тому, що з Богом це прокляття зняте.

Отже, прокляття, яке ми також можемо пізнати в житті, а саме те, що справжнє життя більше неможливе. Це трохи схоже на "Піратів Карибського моря", їй-богу. У фільмі "Пірати Карибського моря" потрібна золота монета та крапля крові, щоб зняти це прокляття.

У християнській вірі Ісус на хресті потрібен, щоб покласти край цьому прокляттю. Ми святкуємо це щороку на Великдень. Всього тиждень тому, сьогодні із запізненням, і протягом року.

Ми святкуємо, що через смерть Ісуса на хресті, через те, що відбувається на Великдень і що святкується нами, все, що відділяє нас від Бога, скасовується. Що це прокляття переможено. Це одне з найважливіших біблійних послань.

Через Ісуса на хресті ти вільний. Через Ісуса на хресті справжнє, повноцінне, величне життя завжди можливе для нас. Життя, сповнене надії та впевненості.

Тож, коли сьогодні підеш додому, не йди проклятим, а будь вільним. Не порожній, а наповнений. Не засуджений, а улюблений.

Незмінно коханий Богом. Бо ніщо, ніщо не може відлучити тебе від Божої любові, даної тобі в Ісусі Христі. Амінь.

Я вже двічі тебе розпестив, що можуть виникнути питання. Прямо зараз Акемі Цуномура, наш церковний музикант, знову гратиме для вас музику з фільмів наживо на органі. Не так довго, трохи менше двох хвилин.

Я не хочу тебе напружувати, але ти ж чув. Всього дві хвилини. У своєму месенджері ви знайдете повідомлення у пляшці.

Люди, що сидять попереду, можуть почати їх шукати. І ви знаходите папір і ручки. І якщо хочете, можете використати ці дві хвилини, щоб дати власну особисту відповідь на два запитання.

Щоб помістити цю відповідь у повідомлення у пляшці. А потім ми збираємо пляшки, стовпи чи будь-що інше у множині та символічно приносимо їх до під час молитов до Бога. І два питання: чи збираєтеся ви зробити перший чи новий крок? Якщо так, то, можливо, сьогодні гарний день, щоб попросити Бога про сміливість зробити цей крок.

Тож, коли справа доходить до першого чи нового кроку, не потрібно писати довгий текст, Бог розуміє. Ви можете записати мою нову роботу, моє нове місце проживання. Якщо ви кажете, що тут є щось, де я прошу Бога про сміливість зробити крок у вірі чи в житті, запишіть це коротко та лаконічно.

Можливо, є щось дуже схоже або те саме, де ви кажете: «Я хочу довіряти Богові». Це як схил для могулу, і я хочу навчитися довіряти йому і на схилі для могулу. Ви також можете це записати.

Тобі не потрібно нічого записувати. Ви також можете просто сидіти та насолоджуватися. Але тепер дві хвилини на те, що ти кажеш: Боже, я прошу Тебе про мужність, інакше я хочу більше довіряти Тобі.

А якщо ви щось записали в повідомленні в пляшці, ми це заберемо і пообіцяємо, що не читатимемо.

(Розшифровано TurboScribe.ai. Оновіть підписку до Unlimited, щоб видалити це повідомлення.)

Элизабет оставляет роль дочери губернатора и обретает новую свободу. Поэтому они проявляют смелость, чтобы измениться. Моему сыну Лео сейчас 13 месяцев, так что он сын моей жены.

Я как-то не дошел до этого сам. Нашему сыну Лео 13 месяцев, и он собирается сделать свои первые шаги в жизни. И вы действительно можете сказать, что ему нужна смелость.

Он может стоять довольно долго, но потом он начинает стоять вдоль стены, смотрит на тебя и, может быть, делает шаг, и тогда ты понимаешь, что лучше снова встать на колени. Первые шаги требуют смелости, как в самом начале жизни, так и на протяжении всей жизни. Шаг смены работы, шаг переезда в новый город, шаг вступления в отношения или их разрыва, шаг рождения детей, шаг перехода в новую школу.

В жизни всегда есть шаги, которые нужно предпринять, и на самом деле нам всегда нужна смелость, чтобы их предпринять. Я верю, что это также существует в вере, что-то вроде первых шагов или новых шагов, когда можно сказать: мне нужна смелость, чтобы сделать эти шаги с верой. Я просто утверждаю, что, в принципе, все шаги в вере являются также шагами в жизни.

Я не хочу проводить различие между шагами веры и шагами в жизни, но когда вы делаете шаг веры, это на самом деле всегда шаг в вашей жизни. Я имею в виду, что если вы говорите, что из веры я хочу простить кого-то, даже если это действительно тяжело для меня, то это может быть шагом в вашей вере и в вашей жизни. Если вы говорите, что в финансовом плане все становится дороже, и прошло много времени с момента последнего повышения зарплаты, но я все еще хочу верить в Бога, что он продолжит обеспечивать меня, то это шаг в вере, но, конечно, также шаг в вашей жизни.

Может быть, вы остаетесь в ситуации, супертерпеливы, когда вы фактически говорите: «У меня уже было решение вчера, но, Боже, я верю, что Ты найдешь решение для меня здесь». Тогда, конечно, это шаг в вере и шаг в вашей жизни. Для меня очень важно то, что когда мы говорим о шагах веры, они часто бывают чрезвычайно трудными.

Это не так, я сделаю маленький шаг, у меня сегодня больше ничего не запланировано. В Библии есть история о мореплавании, которая имеет отношение к шагам веры. Эта история об одном из самых близких друзей Иисуса, его зовут Петр.

А Питер гуляет с другими хорошими друзьями, это большое озеро, я бы, наверное, сказал больше, если бы был на озере. И вот среди ночи Иисус внезапно приходит к людям, идя по воде. Это уже само по себе безумие.

Но затем история продолжается: по сути, Иисус стоит на воде, Петр на борту, и Иисус говорит: выходи, сделай шаг, иди ко мне. Выйдите из своей безопасной лодки или относительно безопасной лодки, мачта могла быть похожей, выйдите из своей относительно безопасной лодки в небезопасные воды. Где вы могли бы сказать: «Я боюсь утонуть, я не знаю, что это такое, я никогда не ходил по воде, Иисус».

Петр, должно быть, очень испугался, он, должно быть, сказал: «Хорошо, Иисус, Ты говоришь мне прийти, но я очень боюсь сделать этот шаг». Конечно, не каждый шаг веры столь радикален, но я думаю, что то чувство, которое тогда испытал Петр, мы можем осознать и сегодня, когда делаем шаги в жизни, шаги веры. А именно, чувство, что мы находимся на относительно безопасной лодке, и теперь мне предстоит сделать шаг в то, что ощущается как открытое море, где я боюсь пойти ко дну, и это было, возможно, самым глупым решением в моей жизни — сменить работу, переехать в новый город или что-то в этом роде.

И поскольку делать шаги веры так трудно, я считаю один вопрос очень важным: что может помочь мне делать шаги веры? Несколько идей от меня. Сначала классика: молитесь. Это было приятно.

Мы тренировались, мы тренировались сегодня весь день. Сначала помолитесь. Я действительно верю, что если вы стоите на лодке, как Петр, и говорите: «Боже, я не знаю, стоит ли мне сделать этот шаг», то, конечно, было бы неплохо попросить Бога дать вам смелости сделать этот шаг.

Но также может быть полезно прочитать истории из Библии, например, о Петре, который осмелился сделать этот шаг. Прочитайте о других христианках в Библии или послушайте

рассказы тех, кто рядом с вами, кто также предпринял шаги в вере или жизни. Также может быть очень полезно вспомнить свои собственные шаги веры.

Подождите-ка, я уже стоял здесь, на борту, и мне каким-то образом пришлось выбираться в открытое море. Как я это сделал тогда? Если это был хороший опыт, его полезно запомнить. Но есть один момент, который для меня очень важен, потому что это также очень личный момент для меня, а именно, когда вы стоите на краю своей лодки и хотите выйти в открытое море, вы можете молиться столько, сколько хотите, читать столько Библии, сколько хотите, спрашивать столько других христиан, сколько хотите, но вы должны принять решение идти.

Лично для меня это было так: в какой-то момент я понял, что хочу изучать теологию, хочу стать кем-то вроде пастора. Проблема в том, что сделать это можно несколькими способами. Я действительно молился и просил Бога.

Я подумал, что мне нужно знать, куда идти. В какой-то момент я поговорил с одним относительно мудрым, но религиозным человеком, который сказал: «Йонас, ты должен решить». Вам нужно решить, хотите ли вы сделать этот шаг.

Но вы делаете это с уверенностью, что Иисус здесь и протягивает вам руку. Как Петр, который был на борту, а Иисус не был на борту, и он сказал: «Давайте, попробуйте и посмотрите, сработает ли это». Вместо этого он стоит там, в этой неопределенной зоне, и говорит: «Я здесь, и если вам грозит опасность утонуть, то будьте уверены, моя рука держит вас».

Но нам нужно принять решение уйти. Когда речь идет о шагах в вере и, конечно же, шагах в жизни. Итак, первый пункт — смелость.

Нам нужна смелость, чтобы сделать первые шаги. Нашему сыну Лео нужно мужество, чтобы сделать первые шаги. В фильме Уиллу и Элизабет постоянно нужна смелость, чтобы делать новые шаги.

Имеет смысл начать с небольших шагов. Мы можем сделать новые или первые шаги, доверяя тому, что Иисус здесь и говорит: «Я здесь». Если ты собираешься тонуть, я тебя удержу.

Возможно, эта тема для вас. Может быть, вы сидите и думаете: да, мне действительно нужно сделать что-то вроде первого или нового шага. Если да, то в конце будет уделено время и задан вопрос для вас.

Но сначала пункт 2: доверие. Доверие, особенно доверие Богу. И вопрос в том, как мне научиться доверять Богу? В фильме, здесь, с капитаном Джеком и командой.

Речь всегда идет о доверии. Джек Воробей — не тот парень, которому обычно доверяешь. Обычно вы бы сказали: нет, я доверяю свой 12,4-килограммовый золотой слиток другим людям.

Уилл Тернер должен научиться доверять ему. Элизабет постоянно приходится спрашивать себя: кто честен по отношению ко мне? Кто хочет меня обмануть? Я думаю, что пиратство и мореплавание в целом всегда сводятся к вопросу о том, кто кому доверяет, а кто кого обманывает. Когда доверие подорвано? Доверие — это все, но это, безусловно, нелегко. Я уверен, что у каждого из вас был опыт, что, во-первых, не всегда легко доверять, и, к сожалению, вы также можете почувствовать, что доверие того не стоило, и вы разочарованы.

Я доверился одному человеку, и все прошло не так уж хорошо. Любой, кто доверяет, подвергается, по крайней мере, относительно высокому риску разочарования. Поэтому в жизни мы должны постоянно задавать себе этот вопрос: кому я доверяю и насколько? Как и в фильмах, постоянно задается вопрос: кому я доверяю и насколько? Я думаю, хорошо то, что доверять определенно можно научиться.

В жизни и в вере. Теперь, говоря о Боге, как можно научиться доверять Ему? Я только что сказал, что Лео нельзя судить. Я имел в виду, что он даже ходить толком не умеет, так что езда на велосипеде — не следующая тема для разговора сейчас, но надеюсь, Лео рано или поздно научится ездить на велосипеде. Теперь я мог бы взять велосипед, бросить в него и сказать: «Я собираюсь посмотреть немного «Пиратов Карибского моря», попробовать покататься на велосипеде, научиться это делать».

Это не имело бы такой образовательной ценности. Я думаю, что когда речь идет о том, чтобы научиться доверять Богу, это очень похоже на то, как если бы мы учились ездить на велосипеде. Я имею в виду, что мне сначала нужна помощь, чтобы выучить его.

Если я хочу научить Лео кататься на велосипеде, будет полезно, если я покажу ему, как я это делаю, например, если я посажу его на велосипед и покажу ему движения, затем могут быть тренировочные колеса или он может немного покататься, а я могу идти с ним и держать его. Я не настолько атлетичен, поэтому, наверное, у нас есть тренировочные колеса. Аналогично и в вере, доверие к Богу лучше всего познается с помощью поддержки и наблюдения за другими. Как это работает для вас? Как вы это делаете? Вот почему я думаю, что определенно стоит поучиться чему-то у других христианок.

Это может быть TikTok или Insta, это могут быть люди, говорящие о своей вере, это могут быть книги, написанные другими, это может быть Папа Римский, это могут быть люди, находящиеся в центре внимания общественности, у которых вы, возможно, можете чему-то научиться. Итак, если вы говорите: «Я хочу научиться доверять Богу», то прежде всего окружите себя людьми, которые могут стать для вас опорой и поддержкой, когда поначалу доверять будет немного сложно. И есть еще кое-что важное для меня, когда речь идет о доверии.

Доверие к Богу должно иметь пределы. Я думаю, что это действительно глупая идея — просто наивно верить в Бога и говорить: «Все будет хорошо, с Богом я всегда смогу сделать что угодно». Я верю ему, что все получится.

Я думаю, что это не очень хорошая идея, ни в жизни, ни в вере, просто наивно всегда доверять всем и всему. Да, когда мы едем на велосипеде, мы все становимся лучшими велосипедистами, когда осознаем, что можем упасть, можем травмироваться, что-то может случиться. Мои навыки езды на велосипеде имеют свои пределы.

Осведомленность делает нас лучшими велосипедистами, то же самое относится и к вере. Не позволяйте себе или другим христианам отговорить вас от ваших сомнений, тревог и страхов. Они являются частью веры и важны, поскольку создают понимание того, чему и как можно доверять.

Я имею в виду, что я умею ездить на велосипеде. Сегодня я вам этого не покажу, потому что в Талаке это трудно показать. Я могу ездить на велосипеде, если он достаточно ровный. Итак, я добираюсь до Реве и Эдеки, до Лобрюге я добираюсь довольно неплохо, конечно, там не так много мостов на автомагистралях, которые мне нужно пересекать. Но недавно мы были в отпуске и отправились в поход, и я обнаружил, что маршрут довольно сложный для пешего туризма, с несколькими скалами и подъемами, а затем я увидел, что это также маршрут для горного велосипеда.

Люди ездят по этому маршруту на горных велосипедах, и, честно говоря, я бы никогда не поехал по этому маршруту на велосипеде или, вернее, на горном велосипеде, потому что знаю, что именно там мои навыки езды на велосипеде определенно достигнут своего предела. Если я проеду это расстояние на велосипеде, у меня, скорее всего, будет сломано несколько рук и ног. Я знаю, что умею ездить на велосипеде, но я также знаю, где мои нынешние пределы в том, что касается езды на велосипеде, и я верю, что то же самое касается и веры, доверия Богу.

Возможно, вам легко доверять Богу на ровных дорогах жизни, но в жизни есть ухабистые дороги, которые гораздо сложнее и из-за которых доверять Богу становится гораздо труднее. Тогда просто сказать: «Нет, я могу это сделать, я поеду сюда», — вероятно,

приведет к краху как в горном велосипеде, так и в вашей вере. Не поймите меня неправильно, с Богом мы сможем преодолеть любую ухабистую дорогу.

Я тоже умею кататься на могулах, но мне нужно учиться этому шаг за шагом. Для меня самое лучшее — это наблюдать за другими людьми и смотреть, как они катаются на горном велосипеде. Может быть, я проеду небольшое расстояние, а может быть, кто-то приедет и поможет мне, как я сделал с Лео, когда он ехал на велосипеде по ровному участку, и покажет мне, как это работает, или немного поможет мне.

То же самое и с верой в Бога. Когда приходят магнаты, вам не нужно закрывать глаза и думать, что Бог вас спасет, но вы можете сказать: «В этот момент я припаркую свой верный велосипед и поеду катить его». Или я сначала поищу того, кто сможет помочь мне пережить этот трудный период в моей жизни.

Доверие — это то, чему нельзя научиться один раз, ни в жизни, ни в общении с Богом. Они говорят, что я научился доверять Богу, я отписался. Нет.

Каждый день, с каждым новым этапом жизни или на каждом ухабистом жизненном пути вам, возможно, придется учиться всему заново. Я уверен, что с Богом мы сможем преодолеть любую ухабистую дорогу. Но я также уверен, что полезно знать, каков мой уровень доверия прямо сейчас? Как далеко я могу зайти? И когда вы достигнете предела, вы можете сказать: «Стоп, теперь я возвращаюсь к шагу 1 проповеди и двигаюсь вперед маленькими шагами, учась смело делать новые шаги в вере».

Если вы так считаете, если вы сидите и думаете: «Да, доверие Богу — это как раз моя тема», то вам повезло, что в конце проповеди есть вопрос и для вас. Но сначала мой любимый момент. В-третьих, свобода.

Джек Воробей любит свободу. Для него это означает, что у меня есть свой корабль, свои правила, и я не обязан подчиняться никому, кроме себя. Я думаю, что для многих людей пираты являются символом свободы.

Я хотел бы усомниться в том, что эта свобода настолько желательна. Есть еще одна свобода, которую я нахожу очень желанной, и она называется христианской свободой. Что такое христианская свобода? Хорошо, что вы спросили.

Я подготовил два ответа. Для меня христианская свобода — это свобода от вины и страха. Я не хочу вам говорить, что вы плохие люди.

Но я могу сказать за себя, что продолжаю совершать ошибки, как бы я ни старался. Рано или поздно я начинаю обременять себя чем-то вроде чувства вины. Иногда больше, иногда меньше.

Я думаю, что в той или иной степени каждый человек иногда совершает ошибки или чувствует себя виноватым. В Библии, в христианской вере, очень важным и важным моментом является то, что Бог прощает нам всю нашу вину и все наши ошибки. Для меня это означает, что можно жить, не боясь Божьего наказания.

Вы можете жить уверенной жизнью, потому что Бог любит и принимает вас. Поэтому для меня христианская свобода также означает свободу от давления, которое необходимо для достижения цели. Вы не должны и не можете заслужить Божью любовь.

Божья любовь — это дар, и я нахожу это освобождающим. В школе, на работе, иногда даже в кругу друзей или в семье часто возникает нечто вроде давления, требующего от нас чего-то добиться. Давление, которое иногда чувствуешь только ты сам, но это давление, я должен быть в состоянии чего-то достичь, что-то сделать, чтобы принадлежать.

Бог Библии говорит вам: «Я люблю тебя». Никаких «если» и «но», никаких звездочек или мелкого шрифта. Я тебя люблю.

Возьмем в качестве примера нашего сына Лео, который теперь является для меня постоянным образцом для сравнения во всем. Мне это очень нравится. И мне все равно, первый ли он пополз, быстрее всех ли он справляется с чем-то в детском саду или преуспевает ли он на уроках английского языка.

Мне это очень нравится. Без всяких «если» и «но». И именно так Бог любит вас.

Никаких звездочек или мелкого шрифта. Бог любит тебя, потому что ты существуешь. Вы не можете и не должны ничего делать или пытаться сделать, чтобы заставить Бога любить вас вообще или даже больше.

И именно поэтому я считаю, что для меня это также означает возможность жить буквально освобожденной и искупленной жизнью. Эй, у тебя такая сильная и глубокая, великая фундаментальная ценность Бога. Ваша ценность не измеряется тем, что вы делаете, думаете или чего достигли.

Вы имеете невероятную ценность для Бога, потому что вы — существо, созданное и любимое Богом. И это может означать для вас конкретно то, что, начиная с сегодняшнего

дня, вы можете перестать пытаться заслужить свою ценность посредством производительности. Ты нужен Богу.

Вы не незначительное наследие в огромной вселенной, а смысл и цель Божьей любви. Вы можете жить сегодня с уверенностью в том, что вы были созданы Богом уникальным и намеренным образом. Вам не нужно искать смысл жизни, потому что с точки зрения Бога смысл вашей жизни — это вы сами.

Ты и твое существование, то, что ты там, то, что ты здесь. И это подводит нас к тому, что для меня является сокровищем веры. Для пиратов сокровище всегда связано с золотом и деньгами, и где-то валяются 12,4 килограмма слитков.

Для меня сокровище веры — это Божья любовь к каждому из нас. Один из моих любимых отрывков из Библии находится в Послании к Римлянам, глава 8, а в конце стихов 38 и 39 говорится: «Ничто не может отлучить нас от любви Божией». Не смерть и не жизнь.

Никаких ангелов и никаких других сил. Ни настоящего, ни будущего. Все еще антибожественные силы.

Ни высокое, ни низкое, ни что-либо ещё в мире. Ничто не может отлучить нас от любви Божией, дарованной нам во Иисусе Христе. Для меня сокровище веры — именно это.

Ничто не может отлучить вас от любви Божьей. Если вы возьмете с собой что-то одно с сегодняшнего богослужения (надеюсь, это будут несколько вещей), у нас также есть для вас прощальный подарок. Тогда, надеюсь, хотя бы это одно предложение из Библии.

Ничто не может отлучить вас от любви Божьей. И это подводит нас к последнему и, как и было обещано, очень короткому пункту. Он проповедует проклятие.

Пираты, проклятие Карибского моря, прокляты потому, что они жадно захватывают проклятое золото. Затем они продолжают жить, но уже без настоящей жизни. Никакого удовольствия, никаких чувств, никакой радости.

И только когда последний золотой будет возвращен и необходимая кровь будет пролита, проклятие закончится, и для пиратов снова станет возможной настоящая жизнь. Я думаю, что в нашей жизни иногда случается нечто подобное, в переносном смысле. Что мы живы, но у нас есть ощущение, что жизнь больше не имеет смысла.

Как будто мы прокляты. Это может быть вызвано эгоизмом, чувством вины, обидой, какой бы ни была причина, может возникнуть ощущение, будто сердце похолодело. И для меня одним из самых прекрасных моментов христианской веры является то, что с Богом это проклятие разрушено.

Итак, проклятие, которое мы также можем познать в жизни, заключается в том, что реальная жизнь больше невозможна. Это немного похоже на «Пиратов Карибского моря», ей-богу. В «Пиратах Карибского моря» для снятия этого проклятия требуется золотая монета и капля крови.

В христианской вере Иисус на кресте необходим для прекращения этого проклятия. Мы празднуем этот праздник каждый год на Пасху. Всего неделю назад, сегодня с опозданием, и в течение всего года.

Мы празднуем, что через смерть Иисуса на кресте, через то, что происходит на Пасху и празднуется нами, все, что отделяет нас от Бога, упразднено. Что это проклятие побеждено. Это одно из важнейших библейских посланий.

Благодаря Иисусу на кресте вы свободны. Благодаря Иисусу на кресте для нас всегда возможна настоящая, полная, великолепная жизнь. Жизнь, полная надежды и уверенности.

Поэтому, когда вы пойдете сегодня домой, не идите проклятыми, но свободными. Не пустым, а наполненным. Не осуждали, а любили.

Неудержимо любим Богом. Потому что ничто, ничто не может отлучить вас от любви Божией, дарованной вам во Иисусе Христе. Аминь.

Я уже дважды вас разбаловал, и у вас могут возникнуть вопросы. Прямо сейчас наш церковный музыкант Акеми Цуномура снова исполнит для вас живую музыку из фильмов на органе. Не так уж и долго, чуть меньше двух минут.

Я не хочу вас напрягать, но вы это слышали. Всего две минуты. В вашем мессенджере вы найдете послание в бутылке.

Сидящие впереди могут начать их искать. И вы найдете бумагу и ручки. И если хотите, вы можете использовать эти две минуты, чтобы дать свой личный ответ на два вопроса.

Поместить этот ответ в послание в бутылке. Затем мы собираем бутылки, столбы или что там еще есть во множественном числе и символически приносим их во время молитвы Богу. И вот два вопроса: собираетесь ли вы сделать первый или новый шаг? Если так, то, возможно, сегодня подходящий день, чтобы попросить у Бога смелости действительно сделать этот шаг.

Поэтому, когда дело доходит до первого или нового шага, вам не нужно писать длинный текст, Бог понимает. Можете записать мою новую работу, мое новое место жительства. Если вы говорите, что здесь есть что-то, о чем я прошу у Бога смелости сделать шаг в вере или в жизни, запишите это кратко и лаконично.

Может быть, есть что-то очень похожее или то же самое, когда вы говорите: «Я хочу доверять Богу». Это как склон для могула, и я хочу научиться доверять ему и на склоне для могула. Вы также можете это записать.

Вам не нужно ничего записывать. Вы также можете просто сидеть и наслаждаться. Но теперь две минуты на то, что ты скажешь, Боже, я прошу у тебя мужества или хочу больше доверять тебе.

А если вы что-то написали в послании в бутылке, мы это соберем и пообещаем, что не будем читать.

(Транскрибировано TurboScribe.ai. Обновитесь до Unlimited, чтобы удалить это сообщение.)